

hoteli, se jo »polaščali«. Dokler bo živa! Kasneje bo kakopak tudi še dragocena, a le kot zanesljiv dokument med dokumenti v zgodovini naroda, kot razsvetljenstvo in duhovna vadba, ne več kot poezija.

Tudi na ta vprašanja opozarjata Zajčeva poezija in njegova misel o poeziji.

Hoja

Tomaž
Šalamun

*

Tarok,
niz etra, ki kontrolira kristal.
Imena jeze,
ki jih razbije suženjstvo Venere.
Os,
tema pigmenta,
merljiva s historičnim časom barve.

*

Kot definicija,
ki zaloputne vrata kotu.
Kot tigri,
brodniki kretenj zvezd.

Tebi energija,
zlitje v kaplji.

*

Kadilo,
ki si zavesa cinquecenta,
votlo,
naduto seme mraka,

elektroda vzpostavlja gargouille.

*

Jasen je teritorij,
ki se na njem giblješ,
s.

*

Tarča,
kadet ne posuši temnih krogov.
Srebro se zlomi ob zlatu.

*

Rogovi.
Amen, apno, luč.

Kot kij ubiješ platno na platnu.

*

Usnje.
Mavzolej.
Dih vrtljivega vijaka.

*

Garonne.
Reka, ki zluščiš steber
z odklenjenega znaka.

*

Laneno seme asteriska.
Oko vrelega ruma.

*

Kvadrilja,
rdeči mak, ki zasiješ v jesen.

*

Kariatide,
srce kegljev.
Tihi vrtinci fizike.

*

Parola,
trdnjava za ajdo.
Tok sovraštva je rdeč in diši.

*

Ren,
jelen, ki zamrzne.
Koti kapljice potu na črnem usnju.

*

Več,
ki si ravnotežje med
več in manj.
Trs,
ki si na gladino
pripet z roko.

*

Belina,
ki si starejši brat svata.
Ne čakaj megle,
riž.

*

Islam,
tračnica potopljena
v vinu med Feničani.
Romb je suho zlato.

*

Mala taščica,
kosti pripete v kozmos.
Kdo žvižga, kdo kliče?

*

Baraba,
pirat.
Preproge se žogajo s peno,
ki je posneta s preproge jelenje.

*

Zastrupil sem se grič.
Vino, ki je steklo po dolini
so popile iskre sinje.

*

Beli iglu,
ti si žamet.
Okno Troje.